

Tedaj se ji prikaže Jezus z dvema vencema: enim zlatim in enim trnjevim, ter ji veli, naj si izbere enega — katerega hoče. Katarina seže po trnjevem ter si ga sama tako potisne na glavo, da občuti hude bolečine. Obrekovalka prekliče svoje ostudne laži. Katarina je prejela od Boga še druge izredne milosti: dar prerokovanja, nenavadno jasno spoznanje verskih resnic, Jezusove rane itd. Celo papežu so bili koristni njeni nasveti. Umrla je l. 1380.

Na poti.

Krstili so jo: Angela — in jo tudi tako zovejo. Mala je še ta Angela, mala — pa vendar je že za rabo, dasi ne šteje še pet let.

Lep pomladni dan je bil. Vreme kakor nalašč za izprehod. Pomislila sem, da mi je zmanjkalo pisemskih papirjev, dasi ni dolgo temu, ko sem jih bila kupila. A kaj? Sestra učiteljuje v gorah, dolgčas ji je, ako ji ne popišem vsaj po dve poli vaških novic na teden. Druga je v mestu. Želi tudi kaj zvedeti. In doma? Oj, doma komaj čakajo mojega lista; ta teden ga še ni bilo. Meni pa je primanjvalo papirja. Šla sem torej v polure oddaljeno prodajalnico. Bil je zame lep izprehod obenem.

Nakupim. Tudi malo rožičev za sosedovo deco. Že sem hotela, da odidem — kar priteče mala Angela v prodajalnico.

„Dobel dan!“

„Bog daj!“ — odvrne zgovorna prodajalka in pristavi: „No, Angelica, kaj pa boš ti?“

„Ne vem.“

„Oj, ne veš — kako to? — Pa, daj, pokaži, koliko imaš!“

Dekletce pomoli prtič, z velikim vozlom na voglu. Domislila sem se gordijskega vozla in Aleksandra

Velikega, pa tistega oraklja. V voglu je bilo prav skrbno zavitih 42 vinarjev.

„So ukazali kruha, Angelica?“ — vpraša prodajalka.

Angela je prikimala prav lepo, kakor bi bila hotela otresti svetle kodre s svoje glavice.

„In kaj so še rekli?“

„Ne vem.“

„Kave, morebiti?“

„Tudi.“

„Torej — kave. Ali — čemu ta dvovinarnik, Angelica?“

„Ne vem — mama so ga dali.“

„Morebiti za rožiče, kaj?“ — pristavi žena.

„Za lozice!“

Angela je dobila za deset vinarjev kruha, za 30 vinarjev kave in rožičev za oni dvovinarnik. Prodajalka ji je vse trdno zavila, da bi se medpotoma kaj ne poizgubilo.

„Pa znaš sama domov?“ — vprašam.

„Znam, saj glem po stezi.“

„No, pa pojdem s teboj do križpota.“

Ni se branila. Pogledala me je zvesto s svojimi modrimi očmi, kakor bi hotela reči: le, pa pojdiva!

Prvič v življenju sem videla oni dan to Angelo.

Rada bi bila vedela, ali zna že kaj moliti. Pa jo vprašam: „Ali znaš kaj moliti?“

„Znam. Očenaš, češčenamarijo in k angelu valihu.“

„Kdo te je naučil?“

„Mama.“

„Kdaj pa moliš, Angela?“

„Zjutraj.“ — bil je odgovor.

„A zvečer ne moliš nič, preden greš spat?“ — vprašam.

„Ne.“

„Zakaj pa ne, Angela?“

„Saj jaz ne glem zvečel spat!“ — odvrne pre-pričevalno.

Na, zdaj pa imaš — si mislim; glasno pa pristavim: „Ti torej ne greš zvečer spat?“

„Ne.“

„Kdaj pa?“

„Ne vem.“

„Pa imaš doma kako sestrico?“ — vprašam dalje.

„Ne — nobene.“

„Pa bratca!“

„Tudi ne — samo Flancka imamo mi, pa vedno joče.“

„Ko mu boš dala rožičev — pa ne bo več jokal.“

„O saj nima še nič zob — naš Flancek.“

Nakrat se mala ustavi. „No, ali si trudna?“ vprašam.

„Nisem.“

„Zakaj se pa ustavljaš?“

„Oh te nogavice! Komaj čakam, da mi mama dajo dluge, tako so klatke.“

In res so bile kratke one nogavičice. „Kdo ti je pa čreveljčke sešil?“

„Mama.“

Imela je opanke, veste, približno takšne, kakršne nosijo Čiči, ki nosijo z Učke v Opatijo prodajat oglje in kis; samo da niso bile te opanke iz usnja, ampak iz blaga. Vendarle je bila Angela ponosna nanje.

„In Tonkovo Anico poznaš?“

„Saj ji nesem lozicke.“

„Se včasih igrata skupaj — kaj ne?“

„Vsak dan. Teta Tonkova ladi vidijo, da plide Anica k nam. — Ali ono Lobickovo Ciliko pa nimamo ladi.“

„Zakaj ne?“

„Mati plavijo, da samo nagaja.“

No, da Robičkova Cirila rada nagaja, o tem sem bila sama prepričana. V tem sva prišli do steze.

„Glem domov,“ — reče Angela.

„Z Bogom — pa pridna bodi!“ — pravim.

„Bom, bom! saj sem šla včelaj sama v vinoglad, pa se nisem izgubila.“

„Prav tako — pa mamico rada ubogaj!“

Nisem še izgovorila do konca, že je krenila po stezi k domu. Skrbno je nesla zavojček v roki in hitela k dobri mamici.

Drugi dan pa mi je pravila nagajiva Cirila, da je Skalonova Angela skoro vse rožičke sama pojedla.

Mara.

